

artystycznie krzepnie i tężeje. Wystarczy zaznaczyć, że w ciągu trzech lat ostatnich opracował i na swoich koncertach wykonał kilkadziesiąt drobnych utworów (m. inn. szereg pieśni ludowych z Lubelskiego w układzie swego dyrygenta p. J. Chmary) oraz kilka dzieł większych z tow. orkiestry symfonicznej, że wymienimy tylko: St. Moniuszki — „I Litanję Ostrobramską”, Chór niedzielny z „Halki”, „Balladę o Florjanie Szarym” (na baryton solo i chór męski!); F. Nowowiejskiego — „Ojczyznę”, G. Händla — „Alleluja” z oratorium „Mesjasz”, a ostatnio, w listopadzie r. ub. Z. Noskowskiego — suitę „Grajek wędrowny” (w instrum. F. Rybickiego). Jest to wynik, który sam mówi za siebie, a dodać trzeba, że występy chóru zawsze odbijają się żywym echem wśród społeczeństwa lubelskiego, zdobywając sobie coraz większe jego uznanie i sympatię. Pragnęlibyśmy usłyszeć tę dzielną drużynę nauczycielską w Warszawie. Już czas aby dała się poznać Stolicy. Spotkałoby ją tu przyjęcie niewątpliwie tak samo serdeczne, jakiego doznał przed kilkoma laty bratni jej chór wileński.

DR. J. NIEZGODA.

Ś. P. BOJARSKI KAJETAN

Z szeregów śpiewactwa polskiego ubył jeden z jego pionierów, znany śpiewak i organizator życia muzycznego na terenie Małopolski i Wielkopolski — Kajetan Bojarski. Urodził się we Lwowie dnia 11 lipca 1873 r. i tamże ukończył gimnazjum im. Batorego i Uniwersytet Jana Kazimierza, wydział prawa. W roku 1899 składa egzamin sędziowski i zostaje sędzią w Budzanowie, skąd zostaje przeniesiony na takie same stanowisko do Rudek. W roku 1910 widzimy go w Samborze, a w roku 1919 w Poznaniu na stanowisku Wiceprezesa Sądu Okręgowego. Przed kilku laty przechodzi na emeryturę i przenosi się do Krynicy, gdzie mieszka w własnej willi „Echo” i gdzie go zastaje nieubłagana śmierć.

Już w roku 1897 wstępuje do orkiestry szkolnej, a od roku 1899 bierze czynny udział w organizacjach śpiewaczych, najpierw jako uczeń organizuje życie śpiewacze na terenie gimnazjum i śpiewa jako solista-tenor a następnie po ukończeniu gimnazjum widzimy go w towarzystwach śpiewaczych lwowskich — „Echo-Macierz”, „Lutnia Macierz”, „Chór Akademicki” i „Chór Sokół”. Jako solista bierze udział w wieczorach i obchodach narodowych we Lwowie i w licznych miastach Małopolski. Jako sędzia organizuje chóry w Budzanowie (p. Trembowla), w Rudkach, a po przybyciu do Sambora wstępuje do tamtejszego Towarzystwa